

Nu er nemlig Uddannelsestiden, som enhver kan se, saa nødvendig, fordi det, Soldaterne skal kunne, er saa kompliceret, og dertil kommer, at Gruppeføring, Formation i Grupper, der opererer særskilt, nødvendigvis kræver et langt større Befalingsmandsantal; og det er uforsvarligt at lade menige Soldater i Felten fungere som Gruppeførere, der ofte ude i aaben Mark skal træffe selvstændige Beslutninger af stor taktisk Betydning, hvad man ikke kan antage, enhver menig Soldat kan gøre. Altsaa alene af den Grund, foruden paa Grund af Uddannelsestiden, slaar denne Ordning Klik for Infanteriets Vedkommende.

Nu skal vi endnu se paa et nyt Punkt, som der er taget Hensyn til i Forliget, Kravet fra konservativ Side om, at Styrkerne skulde forøges. De blev forøget fra 7 til 8 Regimenter, altsaa betydeligt under det, som General Ellis Wolff og alle øvrige Generaler havde anset for et Minimum, og saa fik vi i Stedet for som en Kompensation de tre Reserveregimenter. Nu gaar jeg ud fra, at det selvfølgelig er Meningen at give de tre Reserveregimenter Mandskab til fortsat Øvelse; thi ellers vil det være rene Papirformationer. Men skal Reserveregimenterne have Mandskab, vil Troppeenhedernes Styrker under fortsat Øvelse blive saa smaa, at de ikke, blot tilnærmelsesvis, kan give Befalingsmændene et Indtryk af Krigsstyrke. Dette er saa meget mere uheldigt, som Formaalet med de fortsatte Øvelser netop maa være at komme Forholdene under Krig saa nær som muligt. Med andre Ord Troppeførerne, det egentlige Befalingsmandskab, kan ikke faa virkelig Øvelse i Føring af større Troppeenheder, det er ganske umuligt.

Dette var, hvad jeg har at bemærke for Infanteriets Vedkommende. Det næstvigtigste Vaaben efter Infanteriet er jo Artilleriet. Der er ikke Tvivl om, at dettes Ordning betegner et Fremskridt fremfor det bestaaende. Men Kravene i organisatorisk Henseende er jo ogsaa nu om Stunder langt større til Artilleriet, end de var for 13 Aar siden, og jeg ved, at Generalinspektøren for Artilleriet i en Rapport, han har indsendt for sit Vaaben, udtrykkelig har fremhævet sin store Ængstelse for, at de Reserveafdelinger i Artilleriet, som nu organiseres udelukkende med Reservebefalingsmandskab, ikke vil være i Stand til at gøre Fyldest i Felten; det er jo Befalingsmandskab, der kun indkaldes en kort Tid om Aaret, og som kun

med store Mellemlum faar Lejlighed til at deltage i Kantonnementsøvelser. Hvorledes skal disse Reservebefalingsmænd være i Stand til at opfylde de Fordringer, der nu stilles til Præcisionsskydning i Feltartilleriet? Da i Frankrig Forslaget om Indskrænkning af Tjenestetiden fra 3 Aar til 18 Maaneder og i det hele taget ligesom her om i større Omfang at gaa over til Reservebefalingsmandskab i Foraaret var til Debat, hævdede Regeringens Ordfører i Deputeretkamret udtrykkelig, at nu til Dags er Præcisionsskydning i Felten af kapital Betydning for Feltartilleriet; det gælder om at kunne ramme Maalet hurtigt og præcist, og for at kunne dette skal der meget udviklede Beregninger til, som det er vanskeligt at gøre hurtigt paa Stedet. Derfor hævdede Regeringens Ordfører, at det, naar man gaar over til Reservebefalingsmænd, er af afgørende Betydning, at dette Mandskab faar en større Øvelsestid, end det har haft før, thi ellers er der Fare for, at Reserveafdelingerne bryder ned i Tilfælde af Krig.

Endvidere er der et andet Punkt, som er absolut uomgængelig nødvendigt, for at Artilleriet kan gøre Fyldest nu til Dags i Felten, og det er selvfølgelig Flyverkorpsets Udvikling. Det er overhovedet umuligt at faa et Artilleri til at gøre Fyldest, hvis det ikke kan indskyde sig ved Hjælp af Flyvere; det er nu til Dags Flyverne, som finder de fjendtlige Artilleristillinger, Infanteristillinger, Maskingeværstillinger, som skal beskydes; oppe fra Luften signaliserer de til Artilleriet, naar det er indskudt. Har man ikke Flyvere, maa Artilleriet altsaa ved Hjælp af en Officer, der gaar op i et Kirketaarn eller et Træ, hvor han nu kan, og derved, at man forsøgsvis plasker et større Omraade til, naa til Formodning om, at nu er der indenfor dette Omraade faldet Granater paa de fjendtlige Objekter for Artilleriet. Det vil let ses, at en saadan Skydning kan ikke blive effektiv i Sammenligning med den Skydning, der foregaar under Støtte af Flyvemaskiner. Det er en anden Grund.

Jeg tør gaa saa vidt som til at sige, at adskillige af Sagkundskabens øverste Autoriteter har sagt til mig, at uden et indøvet Flyverkorps, et Flyverkorps, der kan støtte Feltartilleriet, er det overhovedet umuligt, at dette kan løse sin Opgave i Felten. Dette havde den højtærede Kirkeminister (J. C. Christensen) i Oktober 1915 i høj Grad Blik for, og jeg vil derfor gerne til Støtte for min Opfattelse af Forligets Uantagelighed paa dette Punkt — ligesom jeg før